

Rovasti Reino Ryttilä siunattu haudan lepoon

Perniön entinen kirkkoherra, rovasti Reino Vilhelm Ryttilä kuoli 19.11.2004 Perniön sairaalassa.

Näin päättyi pitkä ja ansiokas elämä Perniön seurakunnan palvelijana, oppikoulun opettajana, positiivista energiaa pursuvana perheenisänä ja taatana sekä ennenkaikkea ikuisena satakuntalaisena maanviljelijänä.

Isämme syntyi Parkanossa , Satakunnassa, maanviljelijäperheeseen sunnuntailapsena 15.6.1913 keskellä kauneinta kesää. Koulut käytyään hän valmistui papiksi 1936. Sen jälkeen papin työ kutsui hänet Teuvalle, sittemmin Marttilaan, Parkanoon ja Jalasjärvelle. Jalasjärven aikaan osuivat sotavuodet JR14 riveissä.

Käytännössä perheemme äiti hoiti pappilan ja kanslia asioita ja kasvatti 3 tytärtä, jotka kaikki syntyivät Jalasjärven vuosina. Isähän oli koko ajan rintamalla.

Reino Ryttilän elämäntyön parhaat vuodet alkoivat 1948 , kun hänet valittiin Perniön seurakunnan kappalaiseksi ja Mäkipappilasta tuli virka-asunto. Perheen nuorin tytär syntyi Mäkipappilaan 1949.

Mäkipappilan aikaan mahtuivat niin laukkukaupistelijat kuin mustalaiset vankkureineen yöpymässä pappilan puistossa ja saunassa, kuin myös arkkipiispan ja lähetystyöntekijöiden vierailut. Mäkipappilassa isämme toteutti maanviljelysintoaan. Hän kasvatti kaikkea, mitä on mahdollista. Hän luki kirjoja ja opiskeli maanviljelystä ja kasvien hoitoa. Elettiin omavaraistaloudessa kasvattamalla lampaita, kanoja, sikoja, lehmä.

Puutarhan piti olla tiptop-kunnossa ja suuren hiekkapihan ilman rikkaruohoja ja kauniisti koristeharavoituna.

Lapset opetettiin työntekoon. Aina oltiin ulkona harventamassa, kuopsuttamassa, keräämässä marjoja pensaista tai nostamassa perunaa. Perunajauhojen teko tuli tutuksi kuin myös puiden sirklaus ja tryskillä olo. Isä käveli saappaat jalassa, pipo päässä työnjohtajana, mutta samalla hänen aivonsa työstivät saarnaa tai muuta puhetta. Isä sanoikin aina, että puoliksi ajateltu on puoliksi tehty.

Reino Ryttilä oli kova lukemaan ja kuului Perniön kirjaston suurlainajiin. Hän oli vanhan ajan julistaja, jonka väkevät saarnat koskettivat. Saarnojen valmistamisen pohjatyönä oli paljon miettimistä ja lukemista. Kaikki saarnansa isä kirjoitti kauniilla käsialalla pieniin sinikantisiin vihkoihin. Perniön jokainen kolkka oli hänelle tuttu ja jokaisen talon hän tunsu. Pitäjäläisten oli helppo lähestyä kurasaappaissa kulkevaa, kansanomaista pappia.

Perniön kirkkoherraksi tulo 1969 muutti monta asiaa. Mäkipappilasta tuli muutto Isoon pappilaan, kaikki 4 tytärtä olivat muuttaneet pois kotoa, kotieläimistä piti luopua. Elämän täytti seurakuntatyö ja edelleen puutarhanhoito, sienestys, marjastus, vieraiden kielten opiskelu ja matkailu.

Eläkevuodet sujuivat Ainin kanssa leppoisesti Mäntytie 34:ssä. Taatan ja mummun hyvä terveys ja kunto pysyivät yllä mäkeä kiivetessä. Reinon ikävä katuminen tasan 10 vuotta sitten omalla jäisellä pihamaalla muutti eläkevuodet toisenlaiseksi. Reinolla muisti ei toiminut täysillä ja hänen alituinen huolensa oli kodin löytäminen. Sitä hän usein haki Mäkipappilasta tai polkupyöräilemällä jopa Ylikulmalle asti. Kiitos kaikille perniöläisille, jotka toitte Reinon aina takaisin kotiin. Onneksi mies oli pitäjällä tunnettu ja sai kyydin kotiin.

Perniöläisille Reino Ryttilä oli monen perheen sielunhoitaja, kastepappi, rippipappi, avioliitton vihkijä, hautaan siunaaja, meille lapsille hän oli paras mahdollinen isä. Jokaisen lapsen ja lapsenlapsen perhejuhlien kohokohta oli taatan pitämä puhe ja yhteinen virsilaulu.

Reino Ryttilä lopetti saarnansa: ”Ja lopuksi tältä paikalta. Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kaikkien kanssa nyt ja aina iänkaikkisesti aamen.

Ulla Turtola,
nuorin tyttäristä